Kázeň z evanjelických služieb Božích v Bratislave (NK), 2. nedeľa pred záverom cirkevného roka, **Pamiatka posvätenia Nového evanjelického kostola na Legionárskej ul. (93. výročie)** – 15. 11. 2026, 8.30/10.00; ES 189, Žalm 84, 2 – 6 . 11, 635, 203, 644, A 75, evanjelium: Ján 4, 21 – 24 / ES 635, 644 a piesne spevokolu;

téma: **Aký je zmysel chrámu?**

**Modlitba** (slovami Ž 122, 1 a Ž 100, 5): Radoval som sa, keď mi hovorili: Poďme do domu Hospodinovho. Lebo dobrý je Hospodin, naveky trvá Jeho milosť a Jeho vernosť z rodu na rod. Amen.

**Zachariáš 8, 20 – 23**: *„20Takto vraví Hospodin mocností: Ešte prídu národy a obyvatelia mnohých miest, 21obyvatelia jedného mesta pôjdu do druhého a povedia: Poďme prosiť Hospodina o priazeň a hľadať Hospodina mocností! Pôjdem aj ja! 22Vtedy prídu mnohí ľudia a mocné národy hľadať Hospodina mocností v Jeruzaleme a prosiť Ho o priazeň. 23Takto vraví Hospodin mocností: V tých dňoch desať národov všetkých jazykov uchopí podolok Júdejca so slovami: Pôjdeme s vami, lebo sme počuli, že s vami je Boh.“*

**Milí bratia a milé sestry!**

19. novembra 1933 za veľkej účasti veriacich bol posvätený bratislavský Nový evanjelický kostol. Dnes si túto udalosť pripomíname s vďačnosťou Pánu Bohu, s vďakou za horlivosť a obetavosť našich predkov.

Od posvätenia tohto kostola plynie 93 rokov a pribúda ľudí, pre ktorých chrám Boží nič neznamená. Aktuálnou je otázka: **Aký je** (pre nás) **zmysel chrámu – zmysel toho, čo sa v ňom deje? Aký zmysel má to, že chodíme do kostola?**

Bolo by zaujímavé – a verím aj poučné – keby sa sme o tom mohli rozhovoriť viacerí.

Keď som si položil otázku: Čo pre mňa znamená chrám? – moja odpoveď by mala viac častí. Kajúcne priznávam, že niektoré by ani zďaleka neboli vzorové. Dovoľte mi podeliť sa o tom s vami.

Vo veku dorastenca bolo pre mňa to, čo sa v chráme Božom odohrávalo, nie príliš lákavé. Na môj vkus to trvalo pridlho. Niektoré piesne mali 10 aj viac veršov. Jazyk piesní v starej češtine z predošlého spevníka mi pripadal starodávny. Priebehu liturgie som nerozumel. Nechápal som, že **evanjelická liturgia vystihuje, že my hriešnici prichádzame s prázdnymi rukami pred svätého Boha,**

**prosíme Ho o milosť, On sa k nám skláňa, zmilúva sa na nami. Ako Ním očistení spievame Bohu na slávu (oslavujeme HO), prijímame Jeho slovo – zvestované v textoch Písma sv. i v kázni aj viditeľné v sviatostiach, vyznávame vieru, modlíme sa za seba i za blížnych a s Božím požehnaním sa rozchádzame k bohoslužbe všedných dní.**

V kostole, do ktorého som ako chlapec chodieval, som niekedy počas kázne mincou, ktorú mi dala mama na oferu, tajne rýpal do lavice. Som veľmi rád, že pri jednom okrúhlom jubileu kostola v ňom lavice vymenili za nové a svedectvo o mojej hanebnej aktivite sa nezachovalo.

V onom kostole ma najviac zaujímali hviezdy namaľované na strope nad oltárnou časťou. Neraz som sa usiloval spočítať, koľko ich je. Nepodarilo sa mi to, keďže niektoré boli z miesta, kde som sedával viditeľné zle či vôbec.

Napriek zvláštnemu postoju k chrámu som doň – **vďaka rodičom** – chodieval pravidelne. A nebyť tej porýpanej lavice, nikomu by sa na mojom správaní nevidelo čosi zvláštne. Veď išlo najmä o vnútorný postoj.

Roky mi pribúdali a **Pán Boh mi ukázal, že On sa na to to, čo sa v chráme deje, díva inak ako ja.** Dával som lepší pozor na to, čo spievame – a zistil som, že tie dlhé piesne s ťahavou melódiou vonkoncom nie sú „o ničom“, že majú hlboký obsah. A že keď nerýpem do lavice, ale sústredím sa na kázeň, dozviem sa z nej všeličo užitočné pre svoj život. Vyšiel mi z toho záver, že **nie v službách Božích – v piesňach, liturgii či kázni bola chyba; chyba je vo mne.** Biblia predsa hovorí, že **Boh nie je Bohom mŕtvych, ale živých.** Ja som duchovne mrel, no **Pán Boh zostal živý. On má moc duchovne zomierajúcich a mŕtvych oživiť.** A chce v nich prebývať.

Zapamätal som si, že Biblia hovorí o nás ako o chráme (1Kor 3, 16n). Podľa nej sme Božím chrámom, v ktorom prebýva živý Boh, keď Mu otvoríme svoje srdce, keď sa Ním necháme oživiť. **Čím viac duchovne živých ľudí bude v kostole, tým budú aj služby Božie živšie a príťažlivejšie.** Reakciou ďalších potom bude: *„Poďme prosiť Hospodina o priazeň a hľadať Hospodina mocností!* ***Pôjdem aj ja! ... Pôjdeme s vami, lebo sme počuli, že s vami je Boh“*** (Zach 8, 21 . 23).

**O toto ide, bratia a sestry pri stretaní sa aj v našom kostole. Hlavný cieľ nie je naplniť kostol, ale naplniť nebo. – To, aby sme sa stretávali a žili takým spôsobom, že ľudia spoznajú: *s vami – medzi vami je Boh.*** Pôjdeme za Ním prosiť Ho o milosť – o priazeň – spolu s vami, lebo Boh stojí na vašej strane.

Kto rozpozná vlastnú duchovnú mŕtvotu, kto spozná že potrebuje Božiu priazeň a Boh má moc oživiť ho, toho nemusíme nútiť, a vyvolávať do kostola. Ten príde sám. A rád. Kostol, služby Božie mu budú miestom stretávania sa s Bohom.

**Úloha nás kresťanov je životom i slovami zvestovať, že svet leží v hriechu, ale Pán Boh nám chce dať svoju priazeň, stojí o nás, chce v nás prebývať.**

**Do kostola nechodíme samoúčelne. Na služby Božie prichádzame, aby sme sa stretli s Kristom, načerpali silu a novú odvahu pre svedectvo o tom, že Boh miluje ľudí.** Naša misia nespočíva v tom, že naplníme náš kostol do posledného miestočka – hoci i to by bolo pekné. Ak by však ľudia nespoznali, že medzi nami je živý Boh a iba si tu odsedeli nedeľnú hodinku, veľký význam by to nemalo.

Koľkým sa zdá, že keď občas, možno aspoň na Štedrý večer, prídu do kostola, tým je všetko vybavené, že ich život je v poriadku. Pán Boh túži po našom srdci. Chce z nás mať ľudí Mu vo viere naplno oddaných – či sme zdraví, alebo príde choroba, výsmech, či iné životné výzvy a boje. Chce z nás mať ľudí, pre ktorých kostol nebude posledným cieľom, ale ktorí budú z kostola vychádzať s vedomím: **Boh si ma chce používať, aby som k Nemu pozýval aj ďalších a viedol ich, aby sa stali Kristovými učeníkmi.**

**Kostol nie je posledný cieľ, ale skôr čerpacia a osviežovacia stanica na ceste za plnením poverenia od Boha.** Z kostola, služieb Božích, kde duchovne načerpáme, máme niesť kresťanstvo ďalej – do našich rodín, do medziľudských vzťahov, do spoločnosti, do sveta.

Účasť na službách Božích nie je záslužný skutok, rebrík, ktorým sa vyštveráme do neba. **Zmyslom chrámu, toho, čo sa v ňom deje je, že má byť miestom, kde ďalší spoznajú: *s vami je Boh.*** Má **byť stánkom Božím s duchovne živými ľuďmi, v živote ktorých prebýva Pán Boh**. Boh, ktorý je nie je Bohom mŕtvych, ale živých. Tak bude naše stretávanie sa v chráme požehnané.

Živá viera oslovuje, priťahuje ďalších. Amen.

**Modlitba**: Pane Ježiši Kriste – Pane sveta, cirkvi i života každého z nás, ďakujeme Ti za náš kostol. Za vieru, obetavosť a horlivosť tých, ktorí ho s Tvojou pomocou vybudovali. Za tých, ktorí ho v priebehu jeho existencie navštevovali, starali sa o jeho údržbu a zveľadenie. Ďakujeme za všetkých, ktorí tu počuli evanjelium, boli tu pokrstení, konfirmovaní, sobášení, prijali Tvoju milosť a odpustenie v daroch Večere Pánovej, posilnenie vo svojej slabosti, zmocnenie pre ochotnú službu Bohu i ľuďom. Ďakujeme za stretnutia s priateľmi, bratmi a sestrami v Kristovi na tomto mieste. Ďakujeme za všetky piesne i modlitby – vyslovené nahlas či v skrytosti srdca v tomto chráme. Za slzy pokánia a vďačnosti. Za zvítanie sa, podania rúk, za Tvoje hojné požehnanie.

Ďakujeme , že nám pripomínaš, že hlavný cieľ nie je naplniť kostol, ale naplniť nebo. Daj nám milosť, aby sme žili a aj tu sa stretávali takým spôsobom, aby ďalší spoznali: s vami je Boh.

Bože, osobitne ďakujeme, že máš moc oživiť aj duchovne zomierajúcich a duchovne mŕtvych. Prosíme konaj takto aj medzi nami, v našom zbore, v našom meste, našej krajine. Dotýkaj sa našich životov a cez nás aj ďalších. Kiež aj v budúcnosti bude tento kostol stánkom Božím s ľuďmi, nie len architektonickou pamiatkou – čo ako vzácnou, peknou a hodnotnou.

Daruj nám svojho Ducha, aby sme sem neprichádzali zo zotrvačnosti, ale s túžbou stretnúť sa s Tebou v Tvojom slove, sviatostiach a viere bratov a sestier.

Teba chválime, na Teba sa spoliehame, Tvojej láske a moci sa otvárame. Amen.

**Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár**